

varer, ja, saa vil det blive ganske overordentlig vanskeligt at løse Jordspørgsmaalet. Enhver vil forstaa, hvilke kolossale Vanskeligheder vi nu staar overfor, hvis vi ikke faar en Nedgang i de forskellige Priser: Jordpriser, Besætningspriser og naturligvis ogsaa Bygningspriser. Jeg har ved tidligere Lejligheder her i Salen sagt, at jeg ansaa det for at være skæbnesvangert for Forholdenes Udvikling paa Landet, naar man stadig søgte, og med Held, at faa Konjunkturerne spændt op. Det kunde være til Fordel for de i Øjeblikket værende Besiddere af Landejendomme, men det maatte i det lange Løb gaa ud over den efterfølgende Slægt, og det maatte gaa ud over hele Samfundets rolige Udvikling. Men vi kan til Trods for, at vi har de vanskelige Forhold for os, ikke skubbe Sagen til Side. Hvis vi vil se Samfundets Udvikling fortsat i rolige Baner, er det absolut nødvendigt at søge en Ændring i de bestaaende sociale Forhold i Byerne, at søge Tilstrømningen til Byerne standset, ja endog at søge efter Muligheder for at faa en Del af de Folk, der gaar ledige i Byerne, anbragt ved Arbejdet ude paa Landet. Man maa ikke tro, at vor Industri har Mulighed for at optage hele det Befolkningsoverskud, der fremkommer ude paa Landet. Tendensen synes mig at gaa i den Retning, at Konkurrencen for vor Industri vil blive sværere i Stedet for lettere i de kommende Aar. Man ser stadig, at Udlandet har Tilbøjelighed til at sælge os færdige Varer, færdige Produkter og holde Raavarerne tilbage. Udlandet har Tilbøjelighed til at levere os forholdsvis billige færdige Varer og at kræve en højere Betaling for de Raavarer, som vi nødvendigvis maa købe i Udlandet, hvis vor Industri skal fortsætte sin Virksomhed, thi Danmark har ikke de Raavarer indenfor sine egne Grænser. Vi maa ogsaa, til en vis Grad i hvert Fald, betale de Priser for Raavarerne, som Udlandet dikterer os. Alt tegner i Øjeblikket til, at vi faar dyrere Varer, end vi hidtil har faaet, uden at der er nogen Udsigt for vor Industri til bedre Markeder, der kan betale højere Priser for de færdige Produkter, som vi er i Stand til at fremstille. Under disse Forhold er det selvsagt umuligt at udvide Industrien; det kan blive vanskeligt nok at holde den allerede eksisterende Industri i Gang, at gøre den konkurrencedygtig, saaledes at den er i Stand til at beskæftige det Antal Arbejdere, den hidtil har kunnet beskæftige. Der er altsaa in-

gen Vej udenom det Spørgsmaal, der her er rejst fra Regeringens Side, Spørgsmaalet om at skaffe Landets Ungdom Erhverv paa Landet. Vi er nødsagede til at beskæftige os saa indgaaende med det som paa nogen Maade muligt, og vi maa søge at finde en Vej ud af de vanskelige Forhold.

Jeg kan naturligvis ikke have nogen Mening om, hvilke Udsigter der er til, at de forelagte Lovforslag kan blive gennemført. Kan man dømme efter de Udtalelser, der faldt fra Venstres Ordfører her (Brorsen) — og det gaar jeg ud fra, at man kan —, vil Venstre stille sig i hvert Fald paa et forhandlingsvenligt Standpunkt, og saa er der jo Mulighed for, at man kan naa et godt Stykke fremad. Fra vor Side er der ikke Tale om at stille Agitationsforslag. Vor Medvirkning til at faa Forslagene bragt frem paa Rigsdagens Bord skyldes aldeles ikke Lyst til at faa et Agitationsmiddel i Hænde, men udelukkende Ønsket om at faa de herskende uheldige, ja, ulykkelige sociale Forhold ændret, saa at vi kan faa bedre Arbejdsvilkkaar her i Landet, end vi har i Øjeblikket.

Venstres Ordfører, det ærede Medlem fra Ribe (Brorsen), benyttede Lejligheden til at sige nogle kraftige Ord til Socialdemokratiet i Anledning af den for Tiden herskende Lockout i Byggefagene her i København. Det ærede Medlem vilde, forekom det mig, gøre Socialdemokratiet i hvert Fald indirekte ansvarligt for, at denne Byggelockout var blevet iværksat, at der ikke længere blev arbejdet i Byggefagene, til Trods for, at der hersker stor Bolignød her i København og i øvrigt ogsaa andre Steder. Jeg beklager selvfølgelig, at det er kommet dertil, at Arbejdet i Byggefagene her i Hovedstaden er standset. Jeg beklager, at det ikke har været muligt at opnaa en Overenskomst, saaledes at Lockouten kunde have været undgaaet. Men det forekommer mig ikke, at det ærede Medlem fra Ribe har nogen Ret til her at optræde som Dommer eller Anklager overfor Socialdemokratiet. De paagældende Fag staar udenfor „De samvirkende Fagforbund“, de har krævet Frihed for sig til at ordne deres Forhold udenom „De samvirkende Fagforbund.“ Det er jo Tidens Løsen, at der skal være Frihed, og det ærede Medlem og hans Parti er just i disse Dage med til med stor Kraft at kræve Frihed for Handelen og Frihed for Industrien — Frihed til hvad? Frihed for de paagældende til at udnytte Situationen,